

Sygn. akt II UK 174/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2008 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 4 lipca 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił T. K. przyznania prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wnioskodawca odwołał się od decyzji.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy odwołanie oddalił. Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny i przedstawił jego oceną prawną.

T. K. 29 marca 2000 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j: Dz. U. z 2004 Nr 8, poz. 67 ze zm.; dalej: ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy).

Decyzją z dnia 20 września 2000 r. wydaną przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zostało ustalone prawo do emerytury policyjnej wnioskodawcy. W wysłudze emerytalnej zostały uwzględnione następujące okresy: od 7 maja 1962 r. do 1 października 1963 r. - praca cywilna; od 7 września 1964 r. do 31 sierpnia 1966 r. - praca cywilna; od 1 października 1958 r. do 6 maja 1962 r. – studia; od 2 października 1963 r. do sierpnia 1964 r. – studia; od 1 września 1966 r. do 25 maja 1990 r. - służba w Milicji Obywatelskiej.

3 sierpnia 2007 r. T. K. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego odmawiającej mu przyznania prawa do emerytury z FUS. W odpowiedzi na złożone odwołanie organ rentowy wskazał, że świadczenie emerytalne (mundurowe) wnioskodawcy zostało ustalone z uwzględnieniem okresów od 7 maja 1962 r. do 1 października 1963 r. oraz od 7 września 1964 r. do 1 sierpnia 1966 r., kiedy to wnioskodawca wykonywał pracę cywilną. Są to okresy, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2004 Nr 39, poz. 353 ze zm.; dalej: ustawa o emeryturach i rentach). Nie jest więc możliwe ustalenie wnioskodawcy prawa do emerytury na podstawie tej ustawy.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w sprawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości stron. Spór dotyczy wykładni i zastosowania przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z powołanym przepisem świadczenia emerytalne na warunkach określonych w ustawie przysługują ubezpieczonym z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy mają

ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2. Unormowanie zawarte w powołanym przepisie uległo zasadniczej zmianie. Od 1 października 2003 r., na mocy art. 10 pkt 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166 poz. 1609), wskazany przepis został uzupełniony przez wyłączenie z grona uprawnionych do świadczenia emerytalnego ubezpieczonych, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy innych służb mundurowych. Z powołaniem na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 grudnia 2006 r., III AUa 1147/06, OSA 2008, nr 8, poz. 26, Sąd Okręgowy stwierdził, że wykładnia przepisu wskazuje, iż wyłączeni z możliwości uzyskania świadczeń przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach zostali tylko ci żołnierze zawodowi i funkcjonariusze, którzy mają ustalone prawo świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego, m.in. na mocy ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, z uwzględnieniem okresów składkowych. Prawo to zachowują natomiast żołnierze i funkcjonariusze, którym przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie uwzględniono okresów składkowych a jedynie okresy pozostawania w służbie.

Wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury na mocy ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z uwzględnieniem okresów składkowych (praca cywilna) i okresów nieskładkowych (studia). Brak jest więc podstaw do uwzględnienia odwołania.

Wyrok w całości apelacją zaskarżył wnioskodawca, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach polegające na błędnej wykładni powyższych przepisów. Wnosił o: 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości, obejmującą ustalenie, że

przysługuje mu prawo do emerytury z FUS; 2) zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu według norm przepisanych. Podkreślono, że niesporne w sprawie jest, iż: 1) ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (dalej; emerytura policyjna); 2) w okresie od 1 września 1966 r. do 25 maja 1990 r. ubezpieczony pełnił służbę w Departamencie I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Okres ten zaliczono przy ustalaniu prawa do emerytury policyjnej jako okres służby. Ponadto ubezpieczonemu zaliczono również poprzedzający służbę okres od 1958 r. do 1966 r., kwalifikując go częściowo jako okres pobierania nauki w szkole wyższej, częściowo jako okres ubezpieczenia; 3) od 1 września 1966 r. do 25 maja 1990 r., niezależnie od pełnienia służby w Departamencie I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, ubezpieczony był zatrudniany nieprzerwanie przez podmioty niemające charakteru organów bezpieczeństwa państwa na podstawie stosunku prawnego niebędącego stosunkiem służbowym funkcjonariusza organów bezpieczeństwa państwa. Po zakończeniu 25 maja 1990 r. służby ubezpieczony nadal pozostawał w takim zatrudnieniu. W 1992 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, odprowadzając z tego tytułu składki na ubezpieczenie emerytalne. Działalność tą nadal prowadzi. Okres ten nie został mu zaliczony przy ustalaniu prawa do emerytury policyjnej.

Skarżący wskazał, że regulacja art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach ma zapobiegać dwukrotnemu zaliczaniu tych samych okresów składkowych (wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10) na potrzeby ustalania prawa do emerytury z FUS oraz emerytury ustalonej na podstawie odrębnych przepisów. Regulacja nie dotyczy „okresów nieskładkowych” w rozumieniu ustawy emerytalnej, jak również „okresów składkowych” innych niż wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 ustawy. Art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach nie może być rozumiany w ten sposób, że wyłącza możliwość nabycia prawa do emerytury z FUS przez osoby posiadające prawo do emerytury policyjnej, przy ustalaniu którego uwzględniono jakikolwiek okres stanowiący „okres składkowy”, choćby nawet okres ten nie miał być następnie uwzględniany przy ustalaniu prawa do emerytury z FUS. Prowadziłaby to do arbitralnego różnicowania sytuacji

prawnej obywateli pozostających w niemal identycznych okolicznościach faktycznych, naruszając tym samym konstytucyjną zasadę równości wobec prawa.

Art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach ma jedynie zapobieganie „podwójnemu” wykorzystywaniu tych samych okresów składkowych przy ustalaniu prawa do emerytury regulowanej przez przepisy odrębne oraz emerytury z FUS.

Sąd Apelacyjny apelację oddalił. Podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i ich ocenę prawną.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji, prawo do świadczeń określonych tą ustawą nie przysługuje ubezpieczonym, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1-3, 5 i 7-10. Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach możliwe jest nabycie prawa do emerytury lub renty z FUS przez żołnierza zawodowego i funkcjonariusza w razie niespełnienia przez osoby w stosunku służby warunków do nabycia prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób.

Wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury policyjnej co jest okolicznością bezsporną. Nie może zatem nabyć prawa do emerytury z powszechnego systemu. Na mocy ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166, poz. 1609) z ubezpieczenia społecznego wyłączono osoby w stosunku służby, które w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej nie pozostawały w służbie. W konsekwencji od 1 października 2003 r. wszyscy żołnierze i funkcjonariusze podlegają w zakresie nabywania prawa do zaopatrzenia emerytalno-rentowego przepisom resortowym. Nastąpił w związku z tym powrót do jednolitego systemu zaopatrzeniowego służb mundurowych. Skutkiem tego jest możliwość doliczenia okresu podlegania powszechnemu ubezpieczeniu emerytalnemu do wysługi emerytalnej.

Doliczenie do wysługi emerytalnej równoległego ze służbą w Policji zatrudnienia jako pracownika cywilnego zatrudnionego na podstawie umowy o pracę w różnych instytucjach i zakładach pracy (od 2 czerwca 1967 r. do 30 czerwca 1992 r.), zatrudnienia po przyznaniu skarżącemu od 1 grudnia 1999 r. prawa do emerytury policyjnej, a także prowadzenia działalności gospodarczej (od 9 listopada 1992 r. do chwili obecnej) możliwe jest na podstawie art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy pod warunkiem, że emerytura wynosi mniej niż 75 % podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 55 lat w przypadku mężczyzny albo stał się inwalidą. Z przepisu wynika zatem, że na wniosek emeryta uprawnionego do emerytury obliczonej na podstawie art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy zalicza się do wysługi okresy przypadające po zwolnieniu ze służby.

Przepis art. 14 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy pozwala zatem emerytowi policyjnemu na złożenie wniosku o zaliczenie do wysługi emerytalnej okresów po zwolnieniu ze służby. Art. 16 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nakazuje natomiast do wysługi emerytalnej uwzględnianej przy obliczaniu emerytury na podstawie art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy funkcjonariuszowi, który spełnia określone w art. 12 ustawy warunki do nabycia prawa do policyjnej emerytury, zaliczyć okresy składkowe i nieskładkowe (w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach) przypadające przed przyjęciem do służby. Zaliczenie okresów wymienionych w tym przepisie ma również wpływ na obliczenie wysokości przyszłej emerytury.

Zaliczenia skarżącemu okresów studiów od 1 października 1958 r. do 6 maja 1962 r. oraz od 2 października 1963 r. do 25 sierpnia 1964 r. stanowiących okres nieskładkowy w rozumieniu art. 7 pkt 9 ustawy o emeryturach i rentach dokonano na podstawie art. 16 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Na podstawie tego przepisu wnioskodawcy zaliczono okresy pracy cywilnej od 7 maja 1962 r. do 1 października 1963 r. (P. G.) oraz od 7 września 1964 r. do 31 sierpnia 1966 r. (C. W.).

Skarżącemu przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono wysługę emerytalną w wymiarze 31 lat, 7 miesięcy i 15 dni. Emerytura z tytułu wysługi lat

wynosi 75 % podstawy wymiaru. Z uwagi na uzyskanie maksymalnej podstawy wymiaru świadczenia nie jest już możliwe doliczenie innych okresów składkowych zarówno na podstawie art. 14 jak i 16 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

W sprawie nie ma zastosowania art. 95. ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach. Skarżący ma ustalone prawo do emerytury policyjnej z uwzględnieniem okresów składkowych, a zatem nie jest możliwe ustalenie prawa do emerytury z powszechnego systemu (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach).

Z powołaniem się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 maja 2003 r. SK 10/02, OTK 2003, nr 5A, poz. 41, stwierdzono, że cechą różniącą adresatów normy prawnej określonej art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach jest uprzednie uzyskanie prawa do emerytury przysługującej na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym służb mundurowych. Wszystkie podmioty, które spełniają warunki określone w tym przepisie podlegają takim samym zasadom w zakresie nabywania prawa do emerytury lub renty z FUS. Przepis wyłącza prawo do emerytury z FUS funkcjonariuszom służb mundurowych posiadających już prawo do emerytury mundurowej, jednak wyłączenia tego nie można traktować jako naruszenia zasady równości. System ubezpieczeń społecznych nie może być oparty na absolutnej zasadzie równości. Istnieją różne systemy ubezpieczeniowe. Powszechny, który charakteryzuje się obowiązkiem płacenia składek oraz tzw. system służb „mundurowych” mający charakter zaopatrzeniowy, w którym nie istnieje obowiązek płacenia składek. Świadczenia finansowane są z budżetu państwa. System charakteryzuje się również odrębnymi i korzystniejszymi zasadami nabywania prawa do świadczeń emerytalno-rentowych.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny zaznaczył również, że po zwolnieniu wnioskodawcy ze służby (25 maja 1990 r.) i po nabyciu prawa do świadczenia emerytalnego przewidzianego dla służb mundurowych wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu, będąc zatrudnionym od 1 czerwca 1991 r. do 30 czerwca 1992 r. w N. oraz prowadząc własną działalność gospodarczą w okresach od 9 listopada 1992 r. do 31 stycznia 1993 r.; od 1 stycznia 1995 r. do 31 marca 1995 r.; od 29 czerwca 1995 r. do 13 lipca 1995 r.; od 16 listopada 1995 r. do 31 marca 1996 r. oraz od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2007 r. Legitymował się

łącznym okresem ubezpieczenia w wymiarze 11 lat, 1 miesiąc i 15 dni. Nie spełnia on zatem warunków do nabycia prawa do emerytury z powszechnego systemu na podstawie art. 27 i 28 ustawy o emeryturach i rentach.

Wyrok skargą kasacyjną wnioskodawca zaskarżył w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 27 ustawy o emeryturach i rentach (odpowiednio art. 2 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu po nowelizacji dokonanej mocą art. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 8, poz. 38), którą w skardze określono jako obowiązującą ustawę emerytalną) polegające na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu wskazanych przepisów wskutek uznania, że:

- 1) wnioskodawcy, niezależnie od spełnienia przesłanek wynikających z art. 27 lub art. 28 ustawy emerytalnej sprzed nowelizacji (odpowiednio: obowiązującej ustawy emerytalnej), a więc w szczególności od posiadania wymaganych przez powyższy przepis okresów składkowych, nie przysługuje prawo do emerytury z FUS tylko ze względu na uzyskanie prawa do emerytury na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.
- 2) uwzględnienie okresu blisko dwudziestu czterech lat służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa publicznego na potrzeby ustalania prawa do emerytury policyjnej jako okresu służby w rozumieniu odrębnych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wyłącza uwzględnienie okresu równoległego „cywilnego” zatrudnienia wnioskodawcy jako okresu ubezpieczenia w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach sprzed nowelizacji (odpowiednio: obowiązującej ustawy emerytalnej) na potrzeby ustalania prawa do emerytury z FUS na podstawie ustawy emerytalnej sprzed nowelizacji (odpowiednio: obowiązującej ustawy emerytalnej)

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepisy prawa, na podstawie których wydano zaskarżony wyrok budzą poważne wątpliwości interpretacyjne. W sprawie występuje też istotne zagadnienie prawne.

Po wydaniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w sposób istotny zmienił się stan prawny, przez co przesłanki dotyczące przepisów prawa materialnego, na których oparł się Sąd Apelacyjny w oddalając apelację, nie mogą mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia o prawie wnioskodawcy do emerytury z FUS. Mocą art. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 8, poz. 38) dokonano nowelizacji w szczególności art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353, ze zm.), eliminując z treści tego przepisu wyłączenie dotyczące osób posiadających prawo do emerytury policyjnej ustalone z uwzględnieniem określonych okresów składkowych. W związku z tym, zważywszy na dyspozycję, zaskarżony wyrok winien zostać uchylony jako nie odpowiadający obowiązującemu stanowi prawnemu (art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.). Z tego względu skarga jest oczywiście uzasadniona.

Art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej sprzed nowelizacji stanowił o wyłączeniu możliwości przyznania prawa do emerytury z FUS osobom posiadającym prawo do emerytury policyjnej „obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach sprzed nowelizacji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, oznaczało to, że osoba posiadająca prawo do emerytury policyjnej obliczonej z uwzględnieniem (choćby w możliwie najmniejszym stopniu) jednego z powyższych okresów składkowych traciła całkowicie możliwość uzyskania kiedykolwiek prawa do emerytury z FUS. Pogląd ten jest nietrafny, a wątpliwości wynikają z niejasności znaczeniowej art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej sprzed nowelizacji. Celem wskazanego przepisu mogło być jedynie wyłączenie możliwości dwukrotnego „korzystania” z tych samych okresów składkowych na potrzeby emerytury z FUS oraz emerytury policyjnej, a nie dożywotnie pozbawianie tego świadczenia ubezpieczonych, którzy skorzystali z prawa do emerytury policyjnej. Ma to świadczyć o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Istotne zagadnienie prawne, jakie pojawiło się w sprawie dotyczy określenia, czy w sytuacji równoległego zatrudnienia wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa publicznego oraz przez podmioty „cywilne”, zaliczenie wnioskodawcy danego okresu jako okresu służby w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, na potrzeby emerytury policyjnej, wyłącza zaliczenie wnioskodawcy tego samego okresu jako okresu ubezpieczenia w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach na potrzeby emerytury z FUS.

Skarżący wniósł o: 1) przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do rozpoznania przez Sąd Najwyższy; 2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu; 3) zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się nie mieć uzasadnionych podstaw.

Zasadniczym problemem dla oceny zasadności skargi kasacyjnej jest interpretacja przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r., Nr 8, poz. 38).

Przepis powyższy stanowił, że świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują ubezpieczonym – w razie spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, UOP, ABW, AW, SKW, SWW, CBA, SG, BOR, PSP i SW, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2.

Po pierwsze należy więc rozstrzygnąć, czy funkcjonariuszom tzw. służb mundurowych mogło być ustalone prawo do emerytury powszechnej. Należy stwierdzić, że kierując się jedynie regułami wykładni językowej możliwość taka istnieje, pod warunkiem niezaliczenia składkowych okresów ubezpieczenia cywilnego do obliczenia emerytury mundurowej. Stanowisko takie było

prezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007 r., II UK 165/06, OSNP 2008/9-10/140. W tezie stwierdzono, że niemożliwe jest nabycie przez emeryta wojskowego prawa do emerytury na podstawie ustawy emerytalnej, jeżeli we wcześniej przyznanej emeryturze wojskowej uwzględniono okresy ubezpieczenia lub zatrudnienia oraz inne okresy składkowe. Należy tu zwrócić uwagę, że teza powyższego wyroku została błędnie sformułowana w systemie informacji prawnej LEX (nr 319080). Sąd Najwyższy nie rozstrzygnął bowiem, że emeryt wojskowy nie może nabyć prawa do emerytury z FUS.

Analogiczny pogląd został wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008, II UK 308/07, OSNP 2009/21-22/293. W jego tezie wskazano, że uprawnionemu do emerytury mundurowej obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych nie przysługuje prawo do emerytury z FUS. W uzasadnieniu zaś przyjęto, że wyłączenie z art. 2 ust. 1 pkt ustawy ma charakter podmiotowy i dotyczy wszystkich ubezpieczonych, którzy mają prawo do emerytury policyjnej, jeżeli przy jej obliczeniu uwzględnione zostały okresy ubezpieczenia bądź zatrudnienia oraz inne określone jako okresy składkowe (por. też wyrok z dnia 9 października 2008 r. , II UK 48/08).

Problem, czy uwzględnione przy ustalaniu emerytury policyjnej okresy przypadające przed służbą wykluczają nabycie przez skarżącego prawa do emerytury z FUS miałyby jednak znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tylko wówczas, gdyby pozostałe okresy składkowe i nieskładkowe były wystarczające dla nabycia prawa do tego świadczenia. Tymczasem skarżący po zwolnieniu ze służby wykazał okres 11 lat, 1 miesiąca i 15 dni. Tym samym nie spełnia tego warunku nabycia prawa do emerytury. Należy również stwierdzić, że nie jest możliwe zaliczenie okresów ubezpieczenia w okresach pełnienia służby i równoległego podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Są to bowiem te same okresy w znaczeniu czasowym. Nie mogą one więc być sumowane, gdyż ten sam okres został zaliczony do ustalenia i obliczenia emerytury mundurowej.

Na tej podstawie można stwierdzić, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, gdyż nie zostały naruszone wskazane w skardze kasacyjnej przepisy. Skarga kasacyjna nie mogła więc też być uznana za oczywiście zasadną. Należy również zauważyć, że Sąd Apelacyjny nie miał nawet możliwości zastosowania przepisu art.

2 ust. 1 ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym po dacie wyrokowania. Zarzut ten nie uzasadnia więc w żadnym razie uchylecia zaskarżonego wyroku jako, jak twierdzi skarżący, nie odpowiadającego obowiązującemu stanowi prawnemu.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.